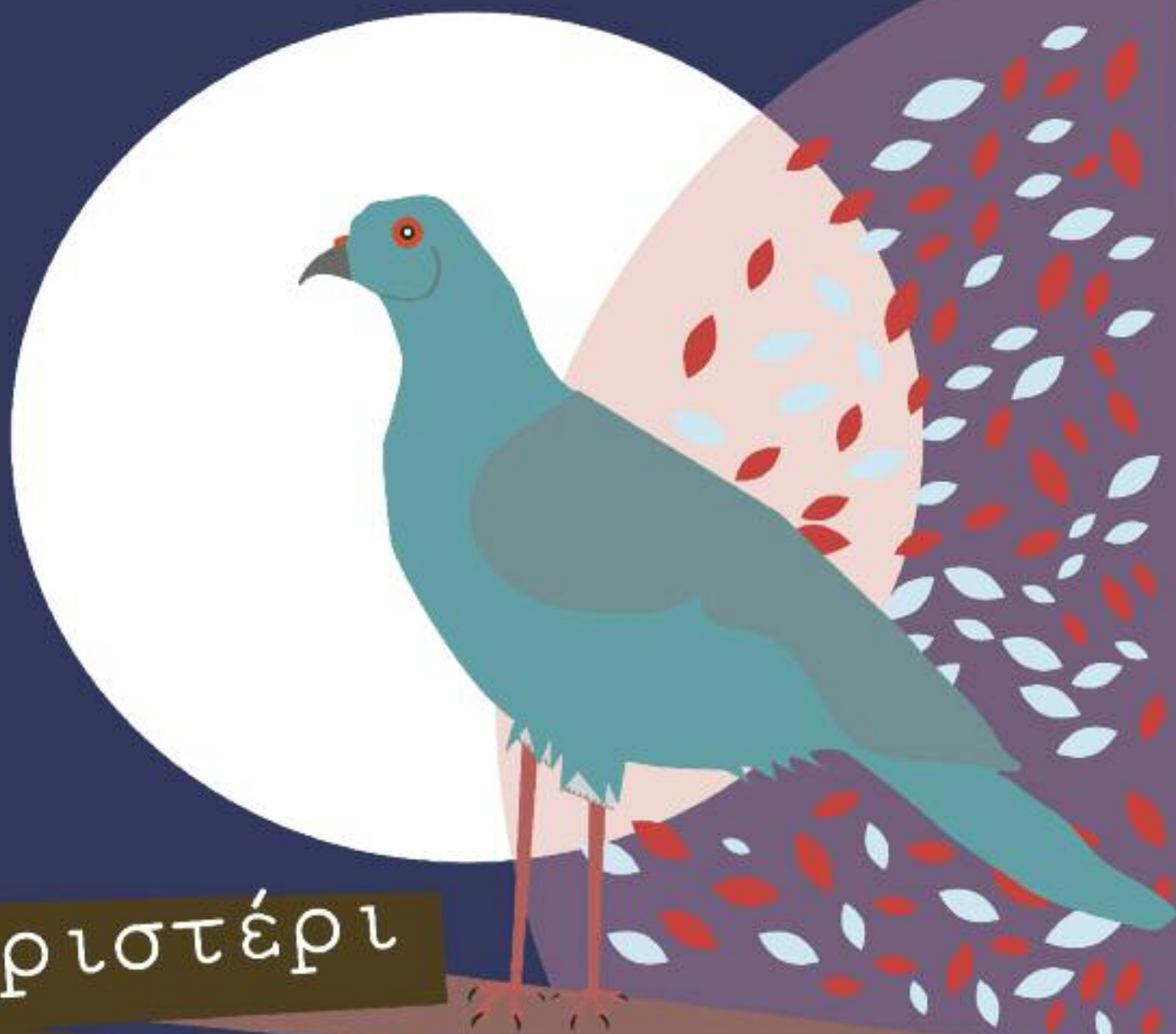

ΡΟΪ ΑΝΤΕΡΣΟΝ: ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ
Βρίσκω την απλότητα της καθημερινής ζωής στους πίνακες δυο ζωγράφων, του Ζαν-Φρανσουά Μιγέ και του Βαν Γκογκ: ο τρόπος που ο Μιγέ απεικονίζει την εργασία των αγροτών στο *Les Glaneuses* είναι εξίσου ενδιαφέρον με τον τρόπο που ο Ντελακρουά απεικονίζει επικές μάχες. Οι πίνακες του Μιγέ είναι φτιαγμένοι με τόση φροντίδα, ακρίβεια και πάθος που είναι σαν μην υπάρχει απολύτως τίποτα πιο ενδιαφέρον να ζωγραφίσει.

ένα περιστέρι
έκατσε
σ' ένα κλαδί
συλλογιζόμενο
την ύπαρξή του
του Ρόι Άντερσον

55ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

SPONSOR OF
THE AUDIENCE
AWARDS

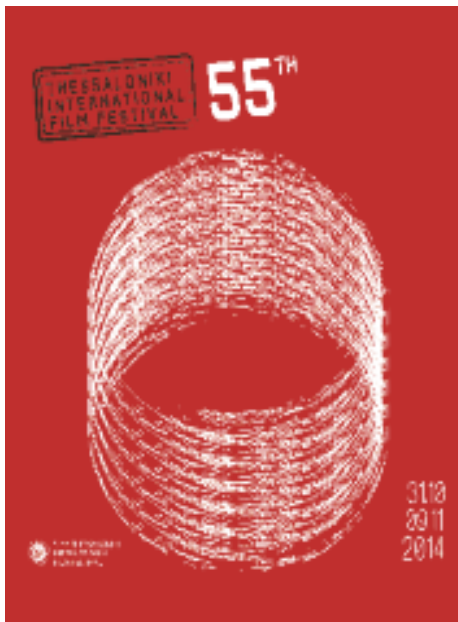
TASTE THE MOMENT

facebook.com/FischerBeerGreece

Fischer
PILSNER BEER

Απολαύστε υπεύθυνα

Στην αναμονή για εισιτήριο. «Δεν θέλουμε θλιμμένους στη γιορτή μας...»

**Η εφημερίδα του
Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης**

Ειδική έκδοση για το
55ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

№ 283 [7/11/2014]

Διευθυντής σύνταξης: Ηλία Κανέλλη
Αρχισυντάκτρια: Δήμητρα Νικολοπούλου
Συντονισμός ύλης: Γκέλυ Μαδεμλή
Σύνταξη: Ελένη Ανδρουτσόπουλου, Δημήτρης Κερκινός,
Αλεξάνδρα Κόλια, Γιώργος Κρασσακόπουλος,
Αγγελική Πέτρου, Θάνος Σταυρόπουλος,
Βασίλης Τερζόπουλος

Υπεύθυνη αγγλικών σελίδων: Έλενα Χρηστοπούλου
Φωτογράφος: Βασίλης Βερβερίδης (MOTIONTEAM)

Εξώφυλλο: Γιώργος Γελαδάκης, Μαρία Παπαδάκη
Εκτύπωση: ΒΟΡΕΙΟΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ Α.Ε.

Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο: Δημήτρης Ειπίδης

EDITORIAL

του Ηλία Κανέλλη

Συγκίνηση μεν, συνείδηση δε

Ηταν μια φράση που χρησιμοποιούσε ίσως ο αντιπροσωπευτικότερος Έλληνας συγγραφέας της γενιάς των μπίτνικ, ο Πάνος Κουτρομπουσης. «Συγκίνηση μεν, συνείδηση δε». Ήταν, είναι και θα είναι ό,τι περιμένει κανείς από ένα καλλιτεχνικό έργο – ένα μυθιστόρημα, μια ταινία, μια παράσταση ή ένα ορατόριο.

Με τον ιδιότυπο, λίγο χαβαλέ, δηλαδή καθόλου σοβαροφανή τρόπο του, ο Κουτρομπουσης περιγράφει τα δυο βασικά αναγκαία σε οποιαδήποτε σύγχρονη αφήγηση: την τεχνική που θα σε πιάσει στο συναίσθημα ενώ, ταυτόχρονα, αυτό που θα πεις θα καθρεφτίζει την κοινωνική πραγματικότητα, δεν θα είναι κάτι του αέρα. Είναι τα απαραίτητα συστατικά μιας οποιασδήποτε ποιητικής. Το πρώτο και σημαντικότερο είναι ασφαλώς η πραγματικότητα, τα προβλήματα, οι σχέσεις, τα έθιμα, η αντανάκλαση της υλικότητας των πραγμάτων σε ό,τι θέλει να πει το έργο (ή, έστω, ένα πεδίο και αναφορές που παραπέμπουν σε αυτή την πραγματικότητα). Το δεύτερο και εξίσου σημαντικό είναι η ανάγκη του αισθητικού αμπαλάζ, που προϋποθέτει τη γνώση του κάθε εκφραστικού μέσου και, αναλόγως, τον ενθουσιασμό ή το καταστάλαγμα της πείρας.

Αν είναι κάτι πολύ ωραίο στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης είναι η ανακάλυψη και η διεκδίκηση, από το νεανικό κατά βάσιν κοινό, από παιδιά που ψάχνονται και διαμορφώνονται, των βασικών δεδομένων οποιασδήποτε ποιητικής της εικόνας. Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου είναι το υπόστρωμα μιας ακριβής αισθητικής αγωγής, το αποτέλεσμα της οποίας, το ενδεικτικό, μερικά χρόνια αργότερα ισοδυναμεί με τις αισθητικές εμπειρίες, τη χαρά και τις αναμνήσεις από περασμένα φεστιβάλ. Κάποιοι παλαιοί έχουν ορόσημο την *Ευδοκία*, άλλοι το *Θίασο*, ορισμένοι τη *Φωτογραφία* του Παπατάκη και την πρώτη εμφάνιση του Αβδελιώδη, άλλοι, πολύ νεότεροι, συνδυάζουν τη μύση τους με τη χρονιά της

Στρέλλας. Υπάρχουν μανιακοί που θυμούνται ότι είχαν έρθει στο Φεστιβάλ όταν παίχθηκε η πρώτη ταινία του Αρονόφσκι, το *π*, και άλλοι περήφανοι επειδή ήταν στην αίθουσα, μαζί με λίγους ακόμα, όταν ο Αλεξάντερ Πέιν (της *Νεμπράσκα*) έδειξε την πρώτη δουλειά του στη Θεσσαλονίκη, τον *Πολίτη Ρουθ*. Κάπως έτσι η τέχνη συνυφαίνεται με τη ζωή μας, με τις αναμνήσεις μας, με ό,τι μας διαμόρφωσε και, εν τέλει, με ό,τι συνεχίζουμε να περιμένουμε στη συνέχεια.

Σας διαβεβαιώ ότι με τούτα και με τ' άλλα διαμορφώνεται ο οποιοσδήποτε καλλιτέχνης – και ο κάθε φιλότεχνος, που στην πραγματικότητα είναι πάντα ένας καλλιτέχνης εν υπνώσει. Αρκεί να συνδυάζει την υπέρβαση και, συνάμα, την υλικότητα των πραγμάτων.

Απ' αυτή την άποψη, έχει πάντα ενδιαφέρον η ανάκληση παλαιού (πραγματικού) ανεκδότου. Γυριζόταν μια κινηματογραφική ταινία, από μια στιγμή και μετά ουσιαστικά χωρίς λεφτά – συνεργείο και ηθοποιοί στην ουσία έβαλαν ρεφενέ χρήμα για να βοηθήσουν τον σκηνοθέτη, που τον πίστευαν, να τελειώσει. Στην ταινία έπαιζε και ξένος, αρκετά χρόνια στην Ελλάδα, που επιτέλους είχε αποφασίσει να μάθει κάποια ελληνικά. Όλη τη μέρα με τη μέθοδο στο χέρι, κίνησε το ενδιαφέρον του σκηνοθέτη του. «Έμαθες καμιά λέξη», τον ρώτησε. Ο άλλος, περήφανος, συλλάβισε το τρόπαιο της ημέρας: «έμ-πνευ-σις»! Ο όντως εμπνευσμένος σκηνοθέτης, τσαντίστηκε: «Τι εμπνευσις και ανοησίες. Ας αρχίσουμε από τα βασικά. Ψωμί, κρασί, χρόνος...».

Η μαγική στιγμή κατά την οποία η τέχνη συναντά τη χαρά της ζωής, η στιγμή που οι άνθρωποι έχουν λύσει τα βασικά και μπορούν πλέον, στον ελεύθερο χρόνο τους, να χαίρονται τη σχέση τους με ένα έργο είναι η μαγική στιγμή. Η στιγμή όπου συνείδηση και συγκίνηση συνυπάρχουν. Είθε, όσες και όσοι συμμετέχουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στη δική μας γιορτή, στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, να αναγνωρίζουν σ' αυτή την περιγραφή τον εαυτό τους.

@filmfestivalgr
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΟ TWITTER

ΡΟΪ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

Συγκαταλέγεται στους δημοφιλέστερους κινηματογραφιστές των τελευταίων χρόνων.

Η γραφή του είναι περίτεχνη, σε ορισμένες περιπτώσεις σχεδόν ερμητική. Αλλά ουδέποτε ήταν εμπόδιο στην επικοινωνία το στυλ, η ιδιαιτερότητα, οι ξεχωριστές προσωπικότητες. Στο κείμενο που παρατίθεται, ο σκηνοθέτης που τιμάται στο φετινό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης εξομολογείται τι πιστεύει για τον κινηματογράφο και μοιράζεται με το κοινό του τα μυστικά της δουλειάς του.

Από τον Γιώργο Κρασσακόπουλο

ΕΝΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΕΝΔΟΣΚΟΠΗΣΗ

Ο Ροϊ Άντερσον είναι δύσκολος και ενδιαφέρων. Οι ταινίες του, βαθιά υπαρξιακές, αναζητούν απροσδόκητες εικόνες και είναι προϊόντα ενδοσκόπησης. Ιδανικό παράδειγμα της κινηματογραφικής ιδιοτυπίας του, η ταινία *Εσείς, οι ζωντανοί*, απ' όπου το στιγμιότυπο στη διπλανή σελίδα.

ΠΡΟΣΠΑΘΩ ΝΑ ΣΥΝΘΕΣΩ ΣΚΗΝΕΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΕΝΤΟΝΕΣ ΚΑΙ ΕΚΛΕΠΤΥΣΜΕΝΕΣ ΩΣΤΕ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΝΑ ΤΙΣ ΔΕΙΣ ΞΑΝΑ. ΠΡΟΣΠΑΘΩ ΝΑ ΑΛΛΑΞΩ ΤΗ ΣΧΕΣΗ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΘΕΑΤΕΣ ΜΕ ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ.

Τι είναι αυτό που κάνει έναν σκηνοθέτη ξεχωριστό; Ίσως, περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο, το γεγονός ότι κατορθώνει να «δημιουργήσει» κάτι περισσότερο από ταινίες: έναν κινηματογραφικό κόσμο που να μοιάζει αυθύπαρκτος και ολοκληρωμένος, και την ίδια στιγμή ξεχωριστός, κοντινός, μα όχι απαραίτητα όμοιος με τον δικό μας. Μπαίνοντας στην αίθουσα για να δεις μια ταινία του Ρόι Άντερσον, είναι σαν να περνάς το κατώφλι μιας πραγματικότητας «εσωτερικής». Το σινεμά του μοιάζει με ένα παράθυρο που κοιτάζει ταυτόχρονα προς τα έξω σε μια μεγαλύτερη πραγματικότητα, στην ίδια την ζωή, και μαζί προς τα μέσα, στην ίδια μας την ύπαρξη, στις πιο εσωτερικές πλευρές της ανθρώπινης φύσης. Ένα παράθυρο θολό στις γωνίες από τις ανάσες των ανθρώπων που βρίσκονται μπροστά του, ένα άνοιγμα σε μια θέα που αποκαλύπτει πράγματα τα οποία ίσως να είναι μεγαλειώδη ή ασήμαντα, συναρπαστικά ή μπανάλ, αλλά μέσα από τη δική του αφήγηση σου επιτρέπει να τα δεις με έναν καινούριο, απρόβλεπτο τρόπο. **Γ.Κ.**

Η τριλογία των «Ζωντανών» προσπαθεί να προκαλέσει τους θεατές να εξετάσουν την ίδια τους την ύπαρξη, ρωτώντας τους «τι κάνουμε;» «προς τα πού πάμε;». Στόχος, να συλλογιστούμε για τη ζωή, αλλά με μια μεγάλη δόση «Lebenslust» – δηλαδή πάθους και ουσιαστικού σεβασμού για την ανθρώπινη ύπαρξη. Οι τρεις ταινίες θέλουν να μας δεί-

ξουν την ανθρωπότητα σε μια πιθανή διαδρομή προς την Αποκάλυψη. Μας δείχνουν επίσης, όμως, ότι η κατάληξη αυτής της πορείας είναι στο χέρι μας. Τα *Τραγούδια από τον δεύτερο όροφο* πάλλονται από μια χιλιαστική δοξασία (σσ. η θρησκευτική πεποίθηση που έχει πυρήνα τον χιλιετή θρίαμβο του καλού επί του κακού), ήδη από τη σκηνή στην οποία ένας πωλητής πετά τους σταυρούς (που συμβολίζει την εγκατάλειψη της συμπόνιας και της κατανόησης), μέχρι τη σκηνή με τα κινούμενα σπίτια (που αναφέρεται στον πανικό των κυκλικών οικονομικών κρίσεων – κι αυτές με τη σειρά τους μικρές αποκαλύψεις). Η θεματική της συλλογικής ενοχής και της ανθρώπινης αδυναμίας ήταν κεντρικά στην ταινία. Το *Εσείς οι ζωντανοί* αντιπροσώπευε μια θαρραλέα αναχώρηση στην περιοχή του ονείρου, μια μετάβαση που άνοιξε μια ολόκληρη σφαίρα νέων πιθανοτήτων για μένα. Μέχρι τότε οι ήρωές μου απλά θα αναφέρονταν στα όνειρα τους. Τώρα, οι σκηνές στο *Περιστέρι* είναι απλά σαν όνειρα, δίχως καμία άλλη εξήγηση. Το *Περιστέρι* επίσης είναι επίσης πολύ πιο παιχνιδιάρικο από τα άλλα δύο φιλμ και το ύφος του είναι πολύ πιο κοντά στο «Lebenslust», ακόμη κι αν οι χαρακτήρες είναι θλιμμένοι κι αγωνίζονται σκληρά.

Καθαρή σκέψη

Ο τρόπος που δουλεύω μου επιτρέπει να εντοπίσω τους χαρακτήρες μου στο σύμπαν που τους περικλείει, αντί να τους απομονώσω. Δεν μπορώ καν να δω πια ταινίες που χρησιμοποιούν το μοντάζ για να επι-

ταχύνουν τον ρυθμό της ιστορίας. Είμαι αφοσιωμένος σε αυτές τις αισθητικές αξίες, στο να χρησιμοποιώ τον χώρο για μια πιο ανοιχτή, πιο δημοκρατική σύνθεση. Ένας Γάλλος κοινωνιολόγος, ο Λουκ Βακάντ, μαθητής του Μπουρντιέ, στον οποίο συχνά αναφέρομαι, όταν επέστρεψε στη Γαλλία μετά από περίοδο όπου δίδασκε στην Αμερική, περιέγραψε κάτι που θεώρησε ότι ήταν ένα αμερικανικό φαινόμενο: την «εχθρότητα απέναντι στην καθαρή σκέψη». Στον αντίποδα εκείνης της εχθρότητας, θεωρώ τη σύνθεση της δουλειάς μου σαν πράξη που υπερασπίζεται την καθαρή σκέψη. Όλα είναι εκεί, φωτισμένα. Μαζί με τους συνεργάτες μου προσπαθώ να αντιταχτώ ενεργά σε εκείνους που εχθρεύονται την εχθρότητα στην καθαρή σκέψη.

Περί απολαύσεων

Υπάρχει ένα ποιητικό απόσπασμα σε μια συλλογή παλιάς ισλανδικής ποίησης με τίτλο *The Poetic Edda*, το οποίο λέει πως «ο άνθρωπος είναι η απόλαυση του ανθρώπου». Μου αρέσει η ιδέα ότι ο άνθρωπος δεν είναι μόνος στη Γη, αλλά ότι εξαρτάται από τους άλλους. Σε κάθε περίπτωση, αν ο άνθρωπος είναι η χαρά των άλλων, είναι ταυτόχρονα η πηγή των προβλημάτων και του πόνου του – κι αυτό ισχύει τόσο για τις σημαντικές στιγμές της ιστορίας, όσο και για τις μικρές στιγμές της καθημερινότητας μας. Ο άνθρωπος συναρπάζει τον άνθρωπο: έτσι μεταφράζω εγώ αυτή τη συμπυκνωμένη σοφία χιλιάδων χρόνων την οποία υιο-

θετώ ως εργαλείο στις ταινίες μου. Η μελέτη μου πάνω στην εμμονή του ανθρώπου με τον άνθρωπο ρίχνει φως στη φιλοσοφία που κρύβεται πίσω από τις ταινίες μου. Το σύγχρονο σινεμά συχνά αγνοεί αυτές τις αξίες και προτιμά μια αφήγηση που είναι σύμφωνη με μια παραδοσιακή δραματουργία. Δεν θέλω να καταδικάσω αυτό το είδος του σινεμά, αλλά προσωπικώς κάνω το αντίθετο: προσπαθώ να δημιουργήσω μια κινηματογραφική γλώσσα λιγότερο προβλέψιμη.

Κινηματογραφικές στιγμές που θες να ξαναδείς

Οι σημαντικές στιγμές και το πεπρωμένο των ανθρώπων είναι θέματα γεμάτα πάθος. Αλλά εξίσου απολαυστικό είναι το να παρακολουθείς τους ανθρώπους από την αυλή ενός καφέ. Βρίσκω την απλότητα της καθημερινής ζωής στους πίνακες δυο ζωγράφων, του Ζαν-Φρανσουά Μιγέ και του Βαν Γκογκ: ο τρόπος που ο Μιγέ απεικονίζει την εργασία των αγροτών στο *Les Glaneuses* είναι εξίσου ενδιαφέρον με τον τρόπο που ο Ντελακρουά απεικονίζει επικές μάχες. Οι πίνακες του Μιγέ είναι φτιαγμένοι με τόση φροντίδα, ακρίβεια και πάθος που είναι σαν μην υπάρχει απολύτως τίποτα πιο ενδιαφέρον να ζωγραφίσει. Προσπαθώ να συνθέσω σκηνές τόσο έντονες και εκλεπτυσμένες ώστε να δημιουργούν την επιθυμία να τις δεις ξανά. Προσπαθώ να αλλάξω τη σχέση που οι θεατές έχουν με το σινεμά.

Από το μακρινό Μεξικό μέχρι την ευρωπαϊκή Σουηδία (που είναι τόσο μακριά, τόσο κοντά), τα προβλήματα των ανθρώπινων σχέσεων έχουν συναφείς τρόπους προσέγγισης. Οι διαγωνιζόμενες ταινίες του Φεστιβάλ έχουν πάντα έξοδο στη ζωή.

ΑΤΕΡΜΟΝΗ ΘΛΙΨΗ

Χόρχε Πέρες Σολάνο

Ποια πιστεύεις ότι είναι η βασική αιτία για αυτή την ατέρμονη θλίψη; Είναι χαρακτηριστική στην περιοχή αυτή μόνο;

Το γεγονός ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να κάνουν αυτό που θέλουν. Κάνουν μόνο αυτό που μπορούν. Μακάρι να ήταν χαρα-

κτηριστική μόνο εκεί, αλλά δυστυχώς εμφανίζεται σ' όλη τη χώρα.

Έχεις γυρίσει μια ταινία από τη γυναικεία πλευρά, αλλά βλέπουμε ότι και οι άντρες υποφέρουν επίσης. Ποια είναι η διαφορά;

ΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μπορεί η θλίψη να είναι ατέρμονη στην ταινία του Μεξικανού σκηνοθέτη, αλλά οι πρωταγωνίστριές του βιώνουν πολλά ακόμα συναισθήματα, καθώς μεγαλώνουν και οι δύο το παιδί του ίδιου άντρα: η μία, παντρεμένη με ακόμα δυο παιδιά, περιμένει το σύζυγο να επιστρέψει από την Αμερική, η άλλη, ανήλικη και θετή κόρη του πατέρα, δεν έχει προλάβει να ζήσει η ίδια μια παιδική ζωή. Ταυτόχρονα, το αχανές τοπίο γίνεται μια άτυπη, αλλά αναπόδραστη φυλακή.

Συνέντευξη στην Έλενα Χρηστοπούλου

Τα βάσανα των γυναικών στην ταινία έχουν να κάνουν με το ότι δεν έχουν το δικαίωμα στη μητρότητα. Πιστεύω ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη σύνδεση ανάμεσα σε δυο ανθρώπους από εκείνη που συμβαίνει ανάμεσα σε μια μητέρα και το παιδί της κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης – είναι ένα. Το να αναγκάζονται να χωριστούν για κοινωνικούς λόγους το βρίσκω επώδυνο. Σε σύγκριση με αυτό, τα βάσανα των αντρών δεν είναι τόσο δύσκολα, ακόμα κι αν έχουν κι εκείνοι το δικαίωμα να πραγματοποιήσουν τα όνειρά τους.

Ποια ήταν η πρόκληση των γυρισμάτων στη συγκεκριμένη περιοχή του Μεξικού; Η ζέστη ήταν φρικτή, τα μονοπάτια σε πολύ κακή κατάσταση και υπήρχε σκόνη παντού και συνέχεια – περνούσε μέσα από τα πάντα. Οι κλιματικές αλλαγές δεν μας επέτρεψαν να εργαστούμε μερικές φορές. Τα γυρίσματα στη Λα Σαλίνα ήταν δύσκολη εμπειρία. Δεν υπήρχαν τουαλέτες και τα φορτηγά που είχαν τουαλέτες δεν μπορούσαν να κατέβουν το δρόμο, οπότε υποφέραμε αρκετά κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων εκεί.

ΤΟ ΠΑΡΚΟ ΜΕ ΤΙΣ ΜΥΓΕΣ

Γιένς Όστμπεργκ

Η ταινία σας θίγει ένα σύγχρονο φαινόμενο: το «bullying», τον σχολικό και, ευρύτερα, τον κοινωνικό εκφοβισμό. Αντλείτε τη θεματική σας απ' ό,τι συμβαίνει στη Σουηδία;

Είναι μια πραγματικότητα, που συμβαίνει κυρίως στα κρυφά - στην ταινία, υπάρχει μια σχετική σκηνή που διαδραματίζεται στα αποδυτήρια. Όταν είσαι μικρός -μιλώ εκ μέρους μου και γενικά για τα αγόρια και τους άνδρες, γιατί εκεί εστιάζει η ταινία- πρέπει να μάθεις να αντιμετωπίζεις αυτή τη συμπεριφορά. Η Σουηδία, ειδικά στην ενδοχώρα, έχει μια «μάτσο» παράδοση ισχυρή και άκαμπτη. Στη διαδικασία της ενηλικίωσης, τα ευαίσθητα αγόρια μετατρέπονται σταδιακά σε εφήβους -νταήδες και σε εκμεταλλευτές του φόβου

όταν πια γίνουν άνδρες. Είναι κάτι που η κοινωνία το αποδέχεται. «Τα αγόρια θα είναι αγόρια» λένε, και αυτό ήταν. Στη Σουηδία, ο παραδοσιακός «μάτσο» τρόπος για να αντιμετωπίσεις μια προσωπική ήττα είναι να τη θάψεις μέσα σου και να σιωπήσεις. Κι έτσι γίνεσαι κάπως σαν χύτρα ταχύτητας - απλά περιμένεις το σφύριγμα. Η μάτσο κουλτούρα εξακολουθεί να υπάρχει σ' όλο τον κόσμο. Οι μορφές της μπορεί να διαφέρουν από χώρα σε χώρα, αλλά τα αποτελέσματα είναι τα ίδια: κορίτσια και αγόρια λιγότερο επιθετικά και πιο ευαίσθητα, μεγαλώνοντας, μπορεί να βρεθούν στο περιθώριο της κοινωνίας.

Στο βιογραφικό σας αναφέρονται οι ενασχολήσεις σας με τον αθλητισμό, το χορό

ΧΟΡΟΓΡΑΦΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΝΗΛΙΚΙΩΣΗ

Σαν να κάνει πατινάζ πάνω σε λεπτό πάγο, ένας χορευτής και περφόρμερ που δοκιμάζεται στη σκηνοθεσία, ακολουθεί τα βήματα ενός εφήβου στο λαβύρινθο προβληματικών κοινωνικών σχέσεων, με φόντο τα χιονισμένα σουηδικά τοπία. Η ταινία κάνει στο Φεστιβάλ την παγκόσμια πρεμιέρα της.

Συνέντευξη στην Αλεξάνδρα Κόλια

και τη χορογραφία. Σας βοήθησε αυτή η δραστηριότητα στη σκηνοθεσία;

Ασχολήθηκα με τον αθλητισμό συστηματικά σε ηλικία 16 ετών, συμμετέχοντας σε μια αθλητική κατασκήνωση που φιλοξενούσε την ελίτ των Σουηδών εφήβων ποδοσφαιριστών, ενώ υπήρξα χορευτής και χορογράφος για πιο μεγάλο χρονικό διάστημα. Η χορογραφία για εμένα ορίζεται στην πιο πρωτότυπη μορφή της ως η καλλιτεχνική μορφή της οργάνωσης. Επομένως, οργανώνοντας το σεμινάριο, τους ηθοποιούς και όλη την ομάδα της ταινίας, στην ουσία είναι σαν να κάνω μια χορογραφία μπαλέτου. Τα εργαλεία διαφέρουν, αλλά η ουσία παραμένει η οργάνωση. Επιπλέον, πιστεύω ότι το πέρασμα από το χορό στον κινηματογράφο είναι αρκετά φυσικό - η κάμερα είναι το νούμερο ένα εργαλείο του χορογράφου, τόσο από δημιουργική άποψη όσο σε σχέση με την τεκμηρίωση. Υπάρχει βεβαίως η μέθοδος Λαμπάν (σσ. σύστημα περιγραφής, οπτικοποίησης και ερμηνείας των κινήσεων του ανθρώπινου σώματος), αλλά δεν είναι ρεαλιστική. Κι έπειτα, έχουμε το σημαντικότερο ίσως σημείο επαφής μεταξύ χορού και κινηματογράφου, που βρίσκεται σε δύο έννοιες: τη διαί-

σθηση και την εικόνα. Για μένα, μια ταινία δεν πρέπει να είναι στατική, φλύαρη, αλλά να «κινείται» και να δείχνει - όχι να αφηγείται, όπως ο χορός.

Το Πάρκο με τις μύγες είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία σας. Τι προσδοκάτε από τη συμμετοχή σας στο Φεστιβάλ;

Είμαι πολύ ευτυχής που η ταινία αναγνωρίστηκε από το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Και όχι μόνο για την ίδια την ταινία, αλλά και για τους παραγωγούς, τους ηθοποιούς και όλους τους συντελεστές της. Πρόκειται για ένα φεστιβάλ κύρους, που προβάλλει εδώ και χρόνια υψηλού επιπέδου ταινίες, και στην ουσία αυτός είναι και ο στόχος, αυτό ονειρεύεται ένας σκηνοθέτης: να κάνει μια τέτοια ταινία που να περιβάλλεται από ανάλογο επιπέδου εργασίες συναδέλφων του. Το γεγονός ότι το ντεμπούτο μου επιλέχθηκε για το διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ με τιμά φοβερά και με γεμίζει χαρά. Είμαι ενθουσιασμένος που έρχομαι στη Θεσσαλονίκη για να παρουσιάσω την ταινία και να συμμετάσχω στο Φεστιβάλ. Σας λέω αλήθεια, ό,τι κι αν συμβεί στο Φεστιβάλ, θα είμαι χαρούμενος!

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΣΧΕΣΗΣ

Ένα ρομαντικό Σαββατοκύριακο σ' ένα απομονωμένο νησί καταλήγει σε μερόνυχτο τρόμου του χειρότερου είδους – αυτού που νιώθεις στο τέλος μιας μεγάλης σχέσης. Ένα στιβαρό δράμα δωματίου στη μακρά παράδοση της σκανδιναβικής σχολής, από μια πρωτοεμφανιζόμενη σκηνοθέτρια που έχει αλλάξει πολλούς ρόλους στην κινηματογραφική βιομηχανία της χώρας της.

Συνέντευξη στην **Γκέλυ Μαδεμλή**

Μεγαλώσατε σε οικογένεια καλλιτεχνών του κινηματογράφου. Η δική σας ενασχόληση με το σινεμά ήρθε ως φυσική επιλογή;

Απολύτως! Ήμουν 6 ή 7 όταν πρωτοείδα το *Nostradamus* του Χέρτσογκ, 10 όταν είδα το *Twin Peaks*, αλλά έτσι ξεκίνησαν όλα. Λατρεύω αυτό το μέσο και είμαι πολύ χαρούμενη που μπορώ να το μοιραστώ με την οικογένειά μου. Στην αρχή οι γονείς μου ήταν επιφυλακτικοί, γιατί ξέρουν πόσο δύσκολος είναι ο τρόπος ζωής ενός σκηνοθέτη. Σε όλη

την πορεία, όμως, με στήριξαν πολύ. Θα έλεγα βέβαια πως έχουμε άλλο καλλιτεχνικό αισθητήριο, γιατί εμένα με τραβάνε πάντα οι πολύ πιο σκοτεινές ιστορίες.

Στην ιστορία και οι δύο πρωταγωνιστές είναι συγγραφείς. Πόσο σημαντικό ήταν αυτό για την εξέλιξη της ιστορίας;

Δεν είχε σημασία τόσο η ιδιότητά τους για μένα, αλλά ήταν σημαντικό το να μοιράζονται και οι δύο το ίδιο επάγγελμα. Ήθελα να μιλήσω για το τι συμβαίνει όταν η γυναίκα αφήνει κατά μέρους την καριέρα της για να υποστηρίξει το σύζυγο. Η Κατρίν διερωτάται για πρώτη φορά για τη δουλειά της, αφιερώνει χρόνο στον εαυτό της. Αυτή είναι η μεγάλη αλλαγή που θ' αλλάξει και τη σχέση τους.

Οι ήρωες μοιράζονται το κάδρο μόνο όταν μαλώνουν ή όταν κάνουν σεξ. Ποια είναι η λογική πίσω από τα τόσο ασφυκτικά κοντινά πλάνα στα πρόσωπα των πρωταγωνιστών;

Αφού πήρα το ρίσκο να χρησιμοποιήσω μόνο δύο ηθοποιούς, ήθελα το κοινό να έρθει πραγματικά κοντά τους. Να νιώσουν το βάρος των επιλογών τους και τον τρόπο τους. Δεν θέλω να κρίνω τους χαρακτήρες μου, κι ήθελα το κοινό να σχετιστεί και να

ΑΜΝΗΣΙΑ

Νίνι Μπουλ Ρόμπσαμ

προβάλλει τα δικά τους συναισθήματα πάνω τους. Δεν ήθελα να διαλέξω πλευρά. Ήθελα ο θεατής ν' αντιληφθεί τις γκρίζες ζώνες στη σχέση και να βρει κάποια αλήθεια σ' αυτές.

Έχουν γίνει συζητήσεις για το αμερικανικό ριμέικ της ταινίας. Σε τι στάδιο είναι οι διαπραγματεύσεις;

Καθώς μιλάμε, γράφεται το σενάριο, και οι σκηνοθέτες θα το γυρίσουν μετά τους *Πειρατές της Καραϊβικής*. Έχω την περιέργεια να δω τι θα κάνουν με τόσο μεγαλύτερο

μπάζετ. Μου ζητήθηκε να συμμετέχω στο σενάριο, αλλά αρνήθηκα. Με κολάκεψε η προσφορά τους, αλλά εγώ τελείωσα με την ταινία. Ήταν πολύ δύσκολο να γυρίσουμε την ταινία – όλα όσα μπορούσαν να πάνε στραβά πήγαν – ο καιρός, τα χρήματα, ο εξοπλισμός... Αλλά είμαι περήφανη που δούλεψα με τον διάσημο μοντέρ Άντερς Ρεφν (σσ. τακτικό συνεργάτη του Λαρς φον Τρίερ), που δυστυχώς έπρεπε στην πορεία να αποχωρήσει από την παραγωγή λόγω φόρτου υποχρεώσεων.

ΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ευρωπαϊκή Ημέρα Οινοτουρισμού

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΗΜΕΡΑ ΟΙΝΟΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Τα οινοποιεία των Δρόμων του Κρασιού της Βορείου Ελλάδος συμμετέχουν στην Ευρωπαϊκή Ημέρα Οινοτουρισμού και σας περιμένουν για ξεναγήσεις και γευστικές δοκιμές, την Κυριακή 9 Νοεμβρίου 2014, από τις 11 το πρωί έως τις 5 το απόγευμα.

www.winesofnorthgreece.gr | www.wineroads.gr

www.facebook.com/winesofnorthgreece.gr

ΕΙΣΟΔΟΣ ΣΤΑ ΔΩΡΕΑΝ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΑ

ΟΙΝΟΙ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

SIXT

Φθινοπωρινή προσφορά

Renault Clio ή παρόμοιο μόνο με **20,00€** ανά ημέρα συν ΦΠΑ για 3 ημέρες

7α χλμ Ε.Ο. Θεσσαλίας-Μακεδονίας, 570 01 Θεσσαλονίκη - Τηλ: 2310 427888 - sixttheos@sixt.gr
Αεροδρόμιο Μακεδονίας - Τηλ: 2310 476508 - sixttheos@sixt.gr

www.sixt.gr

feel the motion.

Οι ολοκληρωτισμοί, η βία, οι κοινωνικοί αγώνες, αλλά και αισθητικοί πειραματισμοί με σινεφίλ παραπομπές ή η ανοιχτή συζήτηση του κινηματογράφου με το θέατρο είναι μερικοί μόνο τρόποι να κινηματογραφήσει κανείς το σύμπαν των ενδιαφερόντων του. Οι «Ανοιχτοί Ορίζοντες» είναι ένα τμήμα όπου εκτίθενται γοητευτικά παράτολμες αισθητικές προτάσεις.

1 Αλεξάντερ Κοτ

ΤΕΣΤ

- Η ταινία εκτυλίσσεται την περίοδο της πρώτης δοκιμής πυρηνικής βόμβας που έγινε το 1949 στο Σεμιπαλάτινσκ (αλλιώς γνωστό και ως «Πολύγωνο»), στη στέπα του βορειοανατολικού Καζακστάν. Στον πυρήνα της βρίσκονται ένας πατέρας και η κόρη του, την οποία διεκδικούν δυο διαφορετικοί άντρες.
- «Οι υπολογισμοί ήταν λάθος, και κανείς δεν ήξερε πραγματικά τίποτα για τη ραδιενέργεια. Έκαναν δοκιμή στη βόμβα, αλλά και στους ανθρώπους.» Αλεξάντερ Κοτ
- «Είναι μια ταινία χωρίς διάλογο. Γιατί... έχεις προσέξει πως όταν είσαι πραγματικά κοντά με κάποιον, δεν χρειάζεστε πολλές λέξεις για να επικοινωνήσετε; Γίνεται με βλέμματα, κινήσεις, πράξεις. Καμιά φορά μια σιωπηλή επικοινωνία σημαίνει πολύ πιο πολλά από άδειες συζητήσεις. Θέλω ο θεατής να ακούσει τους ήχους της φύσης – τη στέπα, τον άνεμο, τα πουλιά. Η ταινία είναι για όσους αγαπάνε να βλέπουν, για όσους θυμούνται ότι το σινεμά είναι πάνω απ' όλα εικόνα. Κι ότι όταν το σινεμά εφευρέθηκε ήταν χωρίς λόγια.» Αλεξάντερ Κοτ

2 Ματίας Πινιέρο

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

- Είναι η τρίτη ταινία του νεαρού Αργεντινού σκηνοθέτη που ανήκει στην λεγόμενη «Σαιξπηριάδα» του.
- Η πρώτη του ταινία *Ροζαλίνα* ήταν κινηματογραφική μεταφορά του *Όπως αγαπάτε*, η δεύτερη, *Βιόλα*, της *Δωδεκάτης νύχτας* και η *Πριγκίπισσα της Γαλλίας του Αγάπης Αγόνας Αγοнос*.
- «Μου αρέσει η ιδέα μιας αφηγηματικής ταινίας που είναι μεν μυθοπλασία, αλλά παίζει και σε άλλα επίπεδα που αξιοποιούν τη μουσικότητα του σινεμά. Τη μουσικότητα των διαφορετικών ειδών φόρμας.» Ματίας Πινιέρο
- «Καμιά φορά πιστεύω ότι η παρενδυσία στις κωμωδίες του Σαιξπηρ είναι μια μορφή ρεαλισμού. Αρχικά, οι άντρες υποδύονταν όλους τους ρόλους, οπότε το ότι ένας άντρας έπαιζε μια γυναίκα που προσποιούταν ότι είναι άντρας είναι ένα ρεαλιστικό εγχείρημα. Μου αρέσει η αμφισημία, είναι πιο παραγωγική. Κάνει τους θεατές να αναρωτιούνται τι βλέπουν.» Ματίας Πινιέρο

3 Ζερέσενεϊ Μπερχάνε Μεχάρι

DIFRET

- Η συγκλονιστική ιστορία του δικαστικού αγώνα ενός κακοποιημένου έφηβου κοριτσιού από την Αντίς Αμπάμπα και της θαρραλέας δικηγόρου της.
- Η ταινία στηλιτεύει την τοπική παράδοση που υπάρχει στα μικρά χωριά έξω από την Αντίς Αμπάμπα, σύμφωνα με την οποία ο γαμπρός οφείλει να απαγάγει την υποψήφια (ανήλικη) νύφη.
- Η executive producer της ταινίας είναι η Αντζελίνα Τζολί.
- Η ταινία απέσπασε βραβείο κοινού στο τμήμα «Πανόραμα» του Φεστιβάλ Βερολίνου και βραβείο κοινού στο φεστιβάλ του Σάνταν.
- Η μαχητική δικηγόρος *Μεαζά Ασενάφι*, στον οποίο είναι βασισμένος ο πρωταγωνιστικός ρόλος στην ταινία, έχει βοηθήσει πάνω από 30.000 παιδιά και γυναίκες και έχει τιμηθεί με πολλά βραβεία για την ακτιβιστική της δράση.
- «Στην καθομιλουμένη των αιθιοπικών, "difret" σημαίνει κουράγιο, τόλμη, αλλά μπορεί επίσης να αναφέρεται και στον βιασμό. Το να προκαλεί κανείς τους κανόνες μιας κουλτούρας δεν είναι ποτέ εύκολο, αλλά συχνά η αρχή γίνεται από άτομα που τολμούν να σπάσουν την παράδοση και από όσους έχουν το κουράγιο να τα υποστηρίξουν.» Ζερέσενεϊ Μπερχάνε Μεχάρι

4 Ναόμι Καουάσε

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΚΥΛΑ

- Οι περισσότερες ταινίες της έκαναν την πρεμιέρα τους στις Κάννες ξεκινώντας με το *Suzaku* το 1997 που κέρδισε την Χρυσή Κάμερα. Ακολούθησε το *Πληγωμένο Δάσος*, το οποίο πήρε το Βραβείο της Επιτροπής. Φέτος, το *Η ζωή που κυλά* ήταν στο διαγωνιστικό τμήμα.
- Η Ναόμι Καουάσε αντλεί την έμπνευσή της από τον Γκοντάρ, τον Ταρκόφσκι και τον Ερίθε. Πάντα θαύμαζε το πώς αυτοί οι σκηνοθέτες κατάφερναν να αναπαραστήσουν την πραγματικότητα και τη ζωή στον κινηματογράφο.
- Στο νησί Αμάμι-Οσίμα, όπου και γυρίστηκε το *Η ζωή που κυλά* έζησαν οι πρόγονοι της Καουάσε. Αυτό το έμαθε σχετικά πρόσφατα και έκτοτε ήταν αποφασισμένη να γυρίσει μια ταινία εκεί.
- Το *Η ζωή που κυλά* είναι μια συνέχεια των θεμάτων που πραγματεύεται και στις προηγούμενες ταινίες της. Θέματα όπως η συνύπαρξη ανθρώπων και φύσης, οι μνήμες ενός τόπου και ο κύκλος της ζωής δεσπόζουν στο σκηνοτικό στο οποίο εκτυλίσσονται οι ιστορίες της.

5 Εντοάρντο Ουϊνσπιρ

ΘΕΙΑ ΧΑΡΗ

- Μια από τις πρωταγωνίστριες, η Τσελέστε Κασιάρο, που υποδύεται την Αντέλ και επισκέφτηκε το Φεστιβάλ είναι η γυναίκα του σκηνοθέτη.
- Η ταινία γυρίστηκε στην περιοχή της Νότιας Απουλίας (το σημερινό Σαλέντο) στη Νότια Ιταλία από όπου κατάγεται ο σκηνοθέτης.
- Το μεγαλύτερο ποσοστό των ηθοποιών που παίζουν στην ταινία δεν είναι επαγγελματίες.
- Σ' όλες τις ταινίες μεγάλου μήκους του σκηνοθέτη (*Pizzicata*, *Sangue Vivo*, *Il Miracolo*, *Galantuomini*), είναι φανερή η αγάπη του για την μουσική και την ποίηση της τοπικής κοινωνίας της περιοχής της Νότιας Απουλίας που αφηγούνται ιστορίες για τη οικογένεια, τη δύναμη της αγάπης και του πολιτισμού.

6 Έμμα Ντάντε

ΕΝΑΣ ΔΡΟΜΟΣ ΣΤΟ ΠΑΛΕΡΜΟ

- Σαν μονομαχία βγαλμένη από κλασικό γουέστερν: δυο γυναίκες απ' τη Σικελία, τρίζουν τα δόντια στο αντρικό φύλο και στον κόσμο.
- Η σικελική κουλτούρα έρχεται στο προσκήνιο: ισχυροί οικογενειακοί δεσμοί, άγραφοι νόμοι, βία.
- Η Έμμα Ντάντε διαθέτει θεατρική παιδεία, κάτι που διακρίνει κανείς και στην κινηματογραφική της γραφή. Με φόντο ένα δρόμο στο Παλέρμιο αφηγείται ένα δράμα σε τρεις πράξεις, με χιούμορ, ειλικρίνεια και μια αίσθηση μεταφυσικού στοιχείου, κερδίζοντας τις εντυπώσεις.

7 Ζντενέκ Γράσκι

ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ

- Μια ποιητική καταγραφή ενός αληθινού γεγονότος: της ιστορίας πέντε Εβραίων καλλιτεχνών που βρέθηκαν στο στόχαστρο των Ναζί.
- Οι καλλιτέχνες στους οποίους αναφέρεται η ταινία είναι η μπαλαρίνα Αλίσα Φλάτσοβα, ο πιανίστας και συνθέτης Κάρολ Ελμπερτ, ο συνθέτης και διευθυντής του θεάτρου της Δρέσδης Άρθουρ Χιτζ, η πιανίστρια Εντίτ Κράους και το συγκρότημα Comedian Harmonists.
- Ο σκηνοθέτης, απόφοιτος της θρυλικής σχολής FAMU της Πράγας, αρχικά σκόπευσε να κάνει ένα ντοκιμαντέρ για το συγκεκριμένο θέμα, αλλά κατά την επεξεργασία του υλικού, στράφηκε τελικά στη μυθοπλασία.
- Οι χαρακτήρες της ταινίας δεν μιλούν ποτέ, όπως υποδηλώνει και ο τίτλος της ταινίας, ζώντας μέσα στη σιωπή που επικρατεί στο στρατόπεδο συγκέντρωσης.

ΧΑΜΕΝΑ ΚΟΡΜΙΑ

Τους έχουν ονομάσει σλάκερ, λούζερ, «generation X», ακόμα και πρώιμους χίπστερ: η γενιά των τριαντακάτι που διεκδικεί το δικαίωμα της στο ειρωνικό, λοξό βλέμμα και στη χρυσή τομή ανάμεσα στον απόλυτο ρομαντισμό και στον ακραίο μηδενισμό, περιφέρεται ασκόπως σε διάφορα τοπία – ακόμα και στη μακρινή Εσθονία.

Συνέντευξη στον **Θάνο Σταυρόπουλο**

Ο Βέικο Ούουνπου από την Εσθονία υπήρξε ένα φανατικό παιδί για δημιουργία και παρέμβαση, από τα είκοσι. Μεγαλώνοντας, επέλεξε τη σκηνοθεσία. Αντλεί τις εμπνεύσεις του από τα βιώματά του, την κατάρρευση των κομμουνιστικών κρατών, αλλά και από τα φαινόμενα που ακολούθησε εκείνη την περίοδο. Ούτε σοβιέτ ούτε αγορά, διατείνεται. Αλλά, τότε, πού μπορεί να βρει περιεχόμενο ζωής μια γενιά προκειμένου να μην την αποκαλούν χαμένη γενιά;

Γιατί η ταινία σας έχει τίτλο *Μπαλάντα για το πώς να αποδεχτεί κανείς τον κόσμο*;

Είναι ο τίτλος από ένα ποίημα του Μπέρτολτ Μπρεχτ, του οποίου ο ήρωας, παρότι βλέπει τον εκφασισμό της κοινωνίας γύρω του, τον αποδέχεται. Παρατήρησα ότι, μέσα από τις απολυταρχικές της ποιότητες, η κοινωνία μας, με την φονταμενταλιστική της πίστη στην υπερβατική και παντοδύναμη αγορά, καθώς και με τα ισχυρά όργανα προπαγάνδας της, προσομοιάζει αρκετά σε μια φασιστική κοινωνία. Οι άνθρωποι, ειδικότερα στα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα, δεν μπορούν να διεκδικήσουν τις ελευθερίες τους ουσιαστικά πουθενά. Αυτό ήταν μια ιδέα. Η άλλη ήταν ότι, παρ' όλα αυτά, εμείς οφείλουμε να δούμε τον κόσμο ως κάτι μεγαλύτερο από ένα δίκτυο ιδεολογικο-οικονομικών συστημάτων. Πρέπει να ενδώσουμε σ' αυτόν τον μεγαλύτερο κόσμο και να τον αποδεχτούμε. Αφού η απόλυτη ελευθερία είναι ουτοπία, ο τίτλος είναι ταυτόχρονα ειρωνικός και μη-ειρωνικός.

Ποιο ήταν το δημιουργικό κίνητρό σας; Οι χαρακτήρες της ταινίας αντικατοπτρίζουν τις αντίστοιχες γενιές στην Εσθονία;

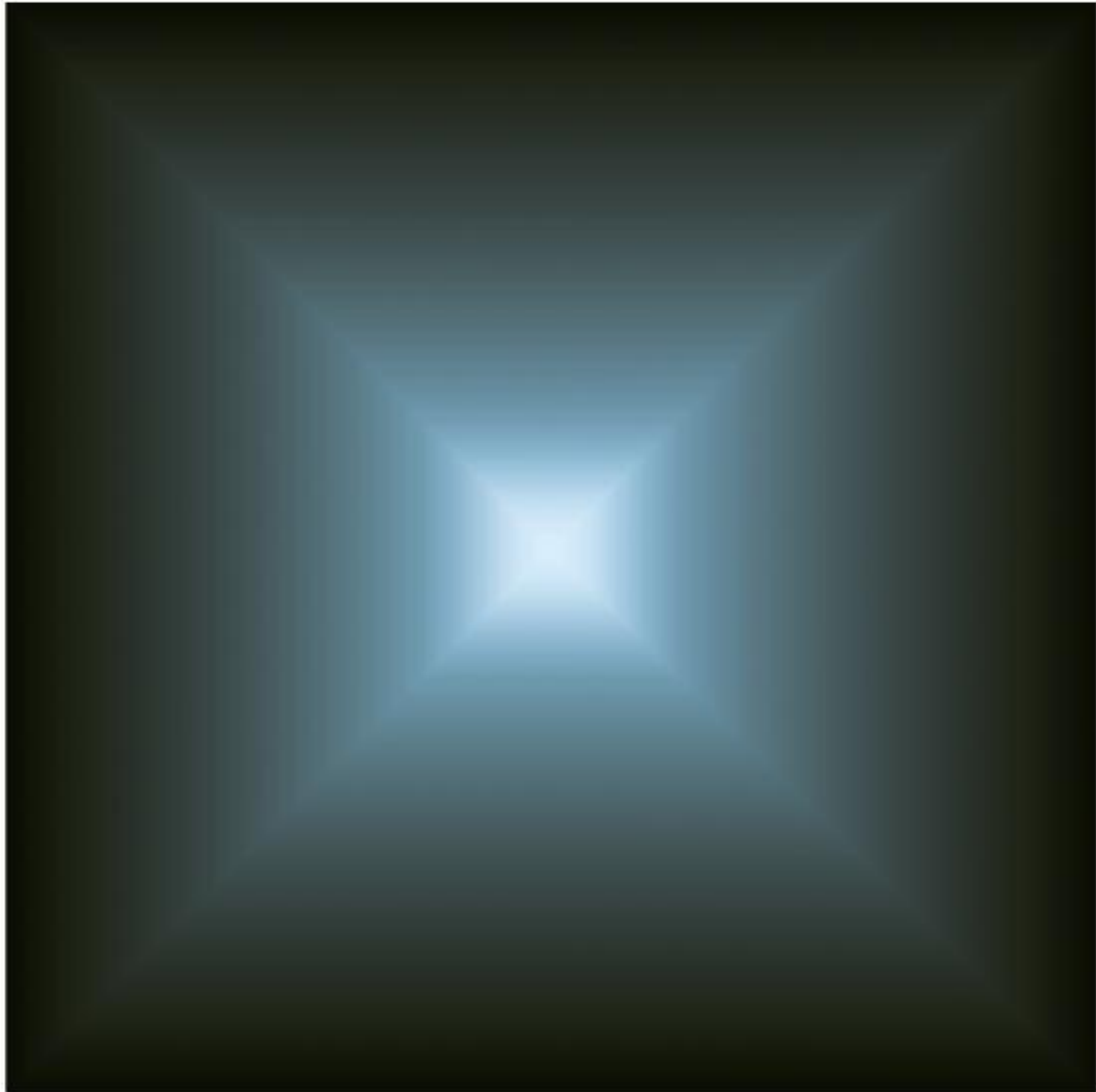
Είχα φτάσει σ' ένα αδιέξοδο με την προηγούμενη ταινία μου, το *The Temptation of St. Tony*, και αυτή η ταινία ήταν μία απόπειρα για να ξεφύγω από αυτά τα δεσμά. Δεν πιστεύω ότι οι χαρακτήρες εκπροσωπούν κάποιες γενιές, εκτός ίσως από τον πατέρα της κοπέλας του ήρωα της ταινίας. Είναι μια γενιά η οποία έζησε την πτώση του σοβιετικού καθεστώτος και κατέληξε ηθικά δυσλειτουργική. Όχι μόνο λόγω της κατάρρευσης, αλλά και λόγω της εξαπάτησης που κυριαρχούσε στο σύστημα των Σοβιέτ. Μεγαλώνοντας μέσα στο ψέμα, χωρίς καμία ελπίδα να ξεφύγει κανείς, για πολλούς ανθρώπους αυτό έγινε αβάσταχτο, με αποτέλεσμα να γίνουν εντελώς κυνικοί και να πιστεύουν μόνο στα υλικά αγαθά. Νομίζω ότι και εγώ ανήκω σε ένα βαθμό σ' αυτή τη γενιά, πιο πολύ από ότι στην νεότερη που δεν θυμάται τίποτα από τη σοβιετική εποχή. Η ταινία, όμως, δεν είναι γι' αυτό. Αναφέρεται πιο πολύ στο πώς νιώθουν αυτοί που ζουν κάτω από αυτές τις σημειρινές συνθήκες, και στο είδος του ονειροπόλου νάρκισσου που νιώθει ότι δεν έχει μείνει κανένα μέρος στον κόσμο που να μπορεί να το νιώσει σπίτι του.

Το *Ελευθέρας Βοσκής* σκιαγραφεί τη ζωή ενός κριτικού κινηματογράφου. Δεδομένου ότι έχετε περάσει και εσείς από αυτό το επάγγελμα, σε ποιο βαθμό έχει η ταινία στοιχεία αυτοβιογραφίας; Δεν ήμουν ακριβώς κριτικός επαγγελματικά: όταν ήμουν 20 χρόνων, ήθελα να γίνω συγγραφέας και δεν μπορούσα να ορθοποδήσω σε καμία δουλειά. Μπορώ να πω με ευχαρίστηση ότι οι χαρακτήρες και τα γεγονότα στην ταινία είναι εντελώς φανταστικά.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΒΟΣΚΗΣ
– ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΩΣ ΝΑ
ΑΠΟΔΕΧΤΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
Βέικο Ούουνπου

lights on

7, Dionysiou Areopagitou St.
117 42, Athens, Greece
tel. +30 210 3678500
fax. +30 210 3648269
email: info@gfc.gr

www.gfc.gr

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ #3

Το ιστορικό παρελθόν για τους καλλιτέχνες που προέρχονται από χώρες των Βαλκανίων παραμένει ένα βασανιστικό πεδίο έμπνευσης, εξίσου με τις προκαταλήψεις που επιβιώνουν στο όνομα της παράδοσης. Επισημαίνει ο Δημήτρης Κερκινός.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΜΑΧΗ

- ✘ Οι απώλειες του πολέμου που σήμανε τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας απασχολούν την Κροάτισσα Αντρέα Στάκα, σ' ένα δράμα ενηλικίωσης με επίκεντρο το Ντουμπρόβνικ, το 1993. Η σκηνοθέτρια διερευνά τη γυναικεία ταυτότητα μέσα από τη σχέση αγάπης - μίσους δύο έφηβων κοριτσιών.
- ✘ Το Ντουμπρόβνικ δεν είναι απλά το σκηνικό της ταινίας αλλά κι ο τόπος καταγωγής της σκηνοθέτιδας, η οποία μετανάστευσε στην Ελβετία όταν ξέσπασε ο πόλεμος.
- ✘ «Cure» στα κροατικά σημαίνει «κορίτσια» ή «παλιοκόριτσα».
- ✘ Η ταινία στηρίζεται σ' ένα αληθινό γεγονός. Αρχίζει με την ιστορία δύο κοριτσιών που πήγαν σ' ένα λόφο να μαζέψουν σπαράγγια...

ΙΑΣΗ – Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ

Αντρέα Στάκα

ΤΟ ΤΡΑΥΜΑ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝΕΙ

- ✘ Η Βικτόρια, παιδί μιας δυσλειτουργικής οικογένειας, ανατρέχει στις συνταρακτικές πολιτικές αλλαγές που συντελέστηκαν στη Βουλγαρία τα τελευταία 35 χρόνια.
- ✘ Είναι η πρώτη βουλγαρική ταινία που επιλέχθηκε ποτέ στο διεθνές διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ του Σάντανς (World Cinema Competition).
- ✘ Η ταινία συμμετείχε στο Balkan Fund του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης το 2005, ενώ το τμήμα Ματιές στα Βαλκάνια είχε προβάλει το 2010 τη μικρού μήκους ταινία της σκηνοθέτιδας *Η Στάγκα γυρίζει σπίτι*.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ

Μάγια Βίτκοβα

Ο ΑΜΝΟΣ

Κουτλούγ Αταμάν

ΑΠΟΛΩΛΟΣ ΠΡΟΒΑΤΟ

Ένα αγοράκι που νομίζει πως η οικογένειά του θέλει να το... μαγειρέψει, είναι ο πρωταγωνιστής μιας παραβολής στο κέντρο των οποίων είναι οι προκαταλήψεις που ακόμα βρίσκουν έδαφος στη σύγχρονη Τουρκία.

Στην ταινία σας γίνεται ξεκάθαρο πως μιλάτε για την πραγματικότητα μέσω μιας παραβολής. Γιατί επιλέξατε αυτήν την προσέγγιση;

Είμαι περίεργος για τη σχέση ανάμεσα στην παραβολή ως σύστημα και στην πραγματικότητα. Ποιο έρχεται πρώτο και ποιο γεννά το άλλο; Πώς μας ενώνουν οι κοινές μας μυθολογίες και πώς συνομιλούν με την ανθρώπινη κοινωνία; Ειδικά από τη σκοπιά αυτού που αποκαλώ «οικουμενική ανθρώπινη ψυχή», η οποία πιστεύω πως πραγματικά υπάρχει. Με μια πιο κοντινή ματιά, βλέπω πως υπάρχουν κοινοί τόποι σε κάθε κουλτούρα, σε κάθε θρησκεία, σε κάθε καλλιτεχνικό και κινηματογραφικό είδος – ανεξάρτητα με το αν μιλάμε για arthouse κινηματογράφο ή για το Χόλιγουντ. Αυτό το σύστημα είναι η ουσία της κοινής μας μυθολογίας και θα συνεχίζει να παίζει σημαντικό ρόλο, έτσι όπως ο κόσμος μας γίνεται ολοένα και πιο μικρός.

Τι σας ώθησε να εστιάσετε στη φτωχική, αγροτική Τουρκία και να κάνετε μια ταινία γι' αυτό το κομμάτι της κοινωνίας;

Πέρα από τον προσωπικό λόγο, από το ότι δηλαδή η οικογένειά μου κατάγεται από το Ερζιντσάν, όπου και έγιναν τα γυρίσματα του *Αμνού*, το αγροτικό σκητικό μάς επέτρεψε να αφαιρέσουμε τα πολλά επιπρόσθετα στρώματα που θα έφερνε το σκητικό μιας σύγχρονης πόλης στην ισορροπία της ιστορίας και θα έκανε την πλοκή λιγότερο ξεκάθαρη. Στην ιστορία μου το στοιχείο του μοντερνισμού βρίσκεται έξω από την ιστορία, πρόκειται για μια δύναμη που καταβροχθίζει το αγροτικό. Για ποιον άλλο λόγο θα άφηνε ο Ισμαήλ την όμορφη γυναίκα του για μια πόρνη; Αυτό που τον θέλγει είναι το χρώμα, η λάμψη και η υπόσχεση μιας νέας ζωής, πακεταρισμένης σε καινούριο καμουφλάζ, ως εναλλακτικής επιλογής.

Ο ρόλος της γυναίκας στην ταινία σου (της μητέρας και της κόρης) είναι αρκετά δυνατός, καθώς καταφέρνουν να βρουν τελικά ισορροπία στην όλη κατάσταση. Ποια είναι η θέση της γυναίκας στην αγροτική κοινωνία;

Συχνά με περνούν κατά λάθος για φεμινιστή. Δεν είμαι φεμινιστής. Είμαι εναντίον της πατριαρχικής κοινωνίας. Όχι μόνο γιατί η ανατροπή της θα ωφελούσε τη γυναίκα, αλλά και γιατί θα ωφελούσε τη δημοκρατία και την ελευθερία και, βέβαια, τους άνδρες. Οι γυναίκες της Τουρκίας μπορούν επίσης να φέρονται μητριαρχικά. Είναι ζήτημα ιδεολογίας και πολιτικής, όχι απλώς σεξουαλικότητας. Οι άνδρες και οι γυναίκες πρέπει να διαρρήξουν οι ίδιες την πατριαρχική ιδεολογία και να ασπαστούν τις δημοκρατικές αξίες. Αυτό θα έρθει με τον καιρό.

Ποιος είναι ο «αμνός» στην ταινία;

Ο πατέρας και ο γιος.

ELECTRA PALACE HOTEL - THESSALONIKI
Member of the Electra Hotels & Resorts

Excelsior lounge bar

Το Excelsior lounge bar του ξενοδοχείου Electra Palace Thessaloniki ανοίγει τις πόρτες του και σας υποδέχεται και φέτος το καίμωνα.

Ισκηνήστε την ημέρα σας απολαμβάνοντας τον καφέ και το τσάι σας στη μοναδική ατμόσφαιρα ενός «ισσοικού αγγλικού» τύπου bar. Στη συνέχεια χαλαρώστε με τη συντροφιά ενός ποτιού και την παρέα σας δίπλα στο ξύλινο τζάκι.

Το Excelsior Bar και το μουσικό ντουέτο Apollo Duo υπόσχονται να σας χαρίσουν υπέροχες μουσικές στιγμές κάθε Παρασκευή και Σάββατο.

Ώρες Λειτουργίας: πρωί (10:30) – βράδυ (01:00)
Κοιμητήριο εκτός Κυριακής και Δευτέρας
Πλάτεια Αριστοτέλους 9, Θεσσαλονίκη
Τηλέφωνο επικοινωνίας: 2310 294000

Pax
HOMEMADE BURGERS
est. 1978

FRESH BURGERS GRILLED

THE TRADITIONAL way
est. 78

FRESH DOES MATTER

Pax Homemade Burgers
• Καλαποθάκη & Βενιζέλου 8, Θεσσαλονίκη, Τηλ: 2310 221 970
• 8 Venizelou Str. & Kalapothaki, Thessaloniki, Tel: +30 2310 221 970

Pax Burgers PaxBurgers paxburgers
www.paxburgers.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ #3

Τι ζητά ένας Έλληνας στην Αλάσκα; Και πόσο ο καλλιτεχνικός ιμπρεσιονισμός μπορεί να συμβάλει στη διερεύνηση της υπόθεσης Πολκ, μιας από τις πιο μυστηριώδεις υποθέσεις της περιόδου του ελληνικού εμφυλίου; Οι κινηματογραφιστές που αναζητούν τις εικόνες του παρόντος διεκδικώντας να τις μνημειώσουν στο σινεμά, μιλούν στην Ελένη Ανδρουτσοπούλου και στον Βασίλη Τερζόπουλο.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ

FORGET ME NOT

Γιάννης Φάγκρας

Ένας Έλληνας σκηνοθέτης που έχει γαλουχηθεί με τα μάτια του αμερικανικού ανεξάρτητου κινηματογράφου και ξέρει τι σημαίνει να φτιάχνεις ταινίες «χειροποίητες», παρουσιάζει στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης τη νέα του ταινία. Για τις ανάγκες των γυρισμάτων, σάρωσε στην κυριολεξία τις ΗΠΑ: με το μικρό του συνεργείο έφτασε μέχρι τη Νέα Ορλεάνη ή και κοντά στον Αρκτικό Κύκλο.

Η συγκεκριμένη ταινία χρειάστηκε κοντά 13 χρόνια για να τελειώσει. Πείτε μας λίγα λόγια για την περιπέτειά της...

Από την ώρα που τέλειωσα το σενάριο μέχρι να έχω στα χέρια μου τελική κόπια, πέρασαν ακριβώς 10 χρόνια. Μάλλον κάποιος θεός μου κάνει πλάκα, επειδή κατάλαβε ότι πέρασε από το μυαλό μου η ιστορία του Οδυσσέα. Να σας πω τα βάσανα 10 χρόνων με λίγα λόγια δεν γίνεται. Προς το παρόν ασ απολαύσουμε την ταινία.

Προσεγγίζετε τη διαδρομή ενός σύγχρονου Οδυσσέα πολύ μακριά από την πατρίδα του. Μιλήστε μας για τον ήρωά σας και το ταξίδι του.

Ο Άλεξ είναι ένας δύτης, Έλληνας, που τον βρίσκουμε στη Νέα Ορλεάνη. Μια προσπάθεια επικοινωνίας με την αγαπημένη του στην Ελλάδα ξυπνά την επιθυμία του να επιστρέψει, αλλά η γοητεία της περιπέτειας υπερσχύει όταν, ταυτόχρονα, εμφανίζεται μια δουλειά στον Βερίγγειο πορθμό. Υπόσχεται στη Δάφνη να γυρίσει στην Ελλάδα και φεύγει για την Αλάσκα. Αυτή τον ακο-

λουθεί, σε μια παράλληλη πορεία, προσπαθώντας να τον εντοπίσει. Ταξιδεύουν σε έναν κόσμο νέο, άγνωστο, με τη φύση να τους εμπνέει και να τους ορίζει.

Γιατί επιλέξατε την Αλάσκα ως τόπο κινηματογραφικής αφήγησης και τι ρόλο έπαιξε αυτό στην ιστορία των ηρώων σας

Η σχέση μου με την Αλάσκα άρχισε από τα χρόνια του πανεπιστημίου όταν είχα βρει εκεί μια καλοκαιρινή δουλειά την οποία τελικά δεν έκανα. Τότε νομίζω μπήκαν τα θεμέλια του *Forget me not*. Αργότερα, όταν άρχισα να σκέφτομαι για έναν ήρωα που ταξιδεύει σε τόπους μυθικούς, σχεδόν αυτόματα τον είδα στην Αλάσκα και ιδιαίτερα στις δυτικές της θάλασσες. Στοιχεία της ιστορίας και της γεωγραφίας της, όπως το ρωσικό παρελθόν της, η θέση της ανάμεσα στη Δύση και την Ανατολή, η μεγαλειώδης φύση και οικοσύστημά της που απειλείται σοβαρά, είναι θέματα που με απασχόλησαν. Τα λόγια όμως δεν με βοήθησαν. Η Αλάσκα, όπως και όλα τα μοναχικά μέρη του πλα-

νήτη, είναι τόπος μαγικός. Το μέσο με τον οποίο μπορώ να προσπαθήσω να μεταφέρω αυτή τη μαγεία είναι η εικόνα και ο ήχος του κινηματογράφου.

Από την πρώτη στιγμή στη δουλειά αυτή, επιλέξατε την ανεξαρτησία και τον «χειροποίητο» τρόπο να γυρίζετε ταινίες; Τι σημαίνει, στην πραγματικότητα, «ανεξάρτητος»;

Οι επιλογές μου απαιτούν πλήρη αφοσίωση και τεχνική επάρκεια. Ο κινηματογραφιστής χρειάζεται να βλέπει συνέχεια την ταινία σαν σύνολο, καθώς όλα τα προβλήματα πρέπει να λυθούν από τον ίδιο με τη βοήθεια μιας μικρής ομάδας συνεργατών. Αυτό δεν προσφέρει ασφάλεια για το αποτέλεσμα, αλλά δίνει την ελευθερία της αναζήτησης νέων μεθόδων και την ευκαιρία στην ταινία να περιέχει την ψυχή των δημιουργών της.

Δεκατρία χρόνια μετά τη ταινία σας *Πες στη Μορφίνη ακόμα την ψάχνω*, τι έχει αλλάξει στο ελληνικό σινεμά και ποιες οι προοπτικές του κατά τη γνώμη σας;

Τα τελευταία χρόνια υπάρχει διεθνές ενδιαφέρον για την Ελλάδα, κάτι που αντανακλάται και στο σινεμά. Οι Έλληνες δημιουργοί έχουν ανταποκριθεί παρουσιάζοντας ταινίες με καλλιτεχνικές αρετές που εκτιμώνται, κυρίως στο εξωτερικό. Κάπου εκεί το τοπίο θολώνει. Μέσα στην Ελλάδα επικρατεί ανασφάλεια και απογοήτευση. Η πολιτεία όλο και απομακρύνεται από τις τέχνες, χωρίς να ανοίγει το δρόμο στους ιδιώτες. Τεχνικοί αλλάζουν δουλειά και εργαστήρια κλείνουν. Σχεδόν ό,τι γίνεται απαιτεί αυτοθυσία από τους δημιουργούς του, οι οποίοι εν γνώσει τους γίνονται θύματα εκμετάλλευσης. Θα μπορούσα να συνεχίσω παρουσιάζοντας ένα τοπίο καταστροφής και αλληλοσπαρραγμού, αλλά σημασία έχει ότι γίνονται ταινίες και κάποιες από αυτές είναι καλές. Εκεί υπάρχει η προοπτική του ελληνικού κινηματογράφου. Στο ότι οι άνθρωποι έχουν την ανάγκη να εκφραστούν και ότι θα το κάνουν με κάθε κόστος. Αν γίνει κατανοητό ότι αυτή η έκφραση, οι τέχνες δηλαδή, πλουτίζουν τις ζωές μας, τότε θα είναι για όλους καλύτερα.

ΑΣΤΑΚΟΣ ΜΕ ΜΠΙΖΕΛΙΑ

ΠΟΛΚ

Νίκος Νικολόπουλος, Βλαδίμηρος Νικολούζος

Η υπόθεση Πολκ παραμένει, ακόμα και σήμερα, ένα μυστήριο. Πώς ο διάσημος Αμερικανός δημοσιογράφος βρέθηκε νεκρός, μέσα στη δίνη του Εμφυλίου; Η ανάγνωση δύο νέων Ελλήνων σκηνοθετών ξαφνιάζει: επιλέγουν να «διαβάσουν» την ιστορία με μια ιμπρεσιονιστικού τύπου συρραφή σκηνών, που είναι πολύ κοντά και στις αρχές της βίντεο-αρτ.

Η ταινία έχει αφητηρία τη δολοφονία του Αμερικανού δημοσιογράφου Τζορτζ Πολκ, στις 16 Μαΐου 1948. Για ποιο λόγο ένα τόσο μακρινό γεγονός, σήμερα;

Η ιδέα της ταινίας προέκυψε ένα πρωί, έπειτα από μια εκτενή συζήτηση γύρω από την υπόθεση Πολκ. Αυτό που μας εντυπώθηκε εμμονικά από την πρώτη στιγμή ήταν οι λεπτομέρειες και τα ερωτήματα που αφορούν το τελευταίο γεύμα του Πολκ πριν δολοφονηθεί, όπως προκύπτουν από την ιατροδικαστική έκθεση. Γιατί το τελευταίο του γεύμα είναι αστακός με μπιζέλια, ένα κάθε άλλο παρά ελληνικό φαγητό; Αυτό το παράξενο γεύμα λειτουργεί στην ταινία ως όχημα της μυθολογίας του θανάτου, αλλά και της αρχετυπικής υπαρξιακής αγωνίας του ήρωα που ανα-

ζητά τον σκοπό του, με σημαντικότερο όλων των εμποδίων, τον ίδιο του τον εαυτό. Μας στοίχισε η εικόνα του δολοφονημένου άνδρα που τον ξεβράζει η πρωινή θάλασσα. Το νερό ως στοιχείο κυκλώνει όλες τις λεπτομέρειες της υπόθεσης: από την αναπάντεχη βροχή που προσγειώνει το αεροπλάνο του στην Θεσσαλονίκη, αντί της Καβάλας, που ήταν ο αρχικός προορισμός του, έως τη στιγμή κατά την οποία ξεβράζεται το πτώμα του στον Θερμαϊκό. Το νερό λειτουργεί σαν οιωνός της μνήμης του θανάτου στην αφήγηση.

Με ποιο τρόπο προσπαθήσατε να ταξιδέψετε τους θεατές στη Θεσσαλονίκη του 1948; Πώς αποδίδετε τα δεδομένα της εποχής; Πώς αισθητικοποιείτε μια, ούτως ή άλλως

αποτρόπαια πράξη, όπως μια δολοφονία;

Πιστεύουμε ότι η βαρβαρότητα ενυπάρχει μέσα στις στιγμές a priori, γι' αυτό επιλέγουμε ο ήρωάς μας να πεθαίνει, ενώ τελεί την κατεξοχήν ζωοδόχα πράξη, το φαγητό. Είναι ειρωνικό: ενώ αυτός διαμελίζει το όστρακο ενός αστακού, ως αναπόσπαστο μέρος του «ελληνικού» βυθού, ο ίδιος βυθός αργότερα θα τον περιμένει. Ο πόλεμος τελικά είναι αυτός ο βυθός που κατοικεί μέσα μας.

Πώς συνεργάζεστε, για μια τόσο ιδιότυπη προσέγγιση, ως συν-σκηνοθέτες;

Για εμάς η ποιητική διαδικασία είναι αποτέλεσμα διαλεκτικής, είτε αυτή ενυπάρχει σε ένα σώμα είτε αυτή έχει την πολυτέλεια να ενσαρ-

κώνεται στο πρόσωπο του τέλειου συνοδοιπόρου-συναναζητητή. Στην διαδικασία αυτή γινόμαστε αλληπάλληλα θετικά και αρνητικά πρόσημα με μόνο σκοπό την ολοκλήρωση του έργου μας.

Και οι δύο έχετε σημαντική εμπειρία στο χώρο του θεάτρου και του κινηματογράφου. Πώς σας βοήθησε στη διαδικασία κατασκευής της ταινίας σας, του Πολκ;

Το βίωμα είναι η αφητηρία της οποίας δημιουργικής πράξης. Μέσα σ' αυτό εντάσσεται η τριβή μας με τον κινηματογράφο και το θέατρο που μας έδωσαν την δυνατότητα να εξοικειωθούμε με τα εργαλεία μας. Αναγνωρίζουμε όμως την καταγωγή μας, κυρίως στην ποίηση και την ζωγραφική.

ΞΑΝΑΣΧΕΔΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ

Επιμέλεια: Δήμητρα Νικολοπούλου

Το βράδυ του Σαββάτου, στην απονομή των βραβείων, οι νικητές θα κρατήσουν στα χέρια τους ένα γλυπτό που έχει μόλις βγει από το ατελιέ μιας νέας ταλαντούχας καλλιτέχνης. Η Ευγενία Μανωλιουδάκη-Μπογιατζάρα μάς περιγράφει τη μέθοδό της στον ανασχεδιασμό του «Χρυσού Αλέξανδρου», του μεγάλου βραβείου του Φεστιβάλ.

Η Ευγενία Ι. Μανωλιουδάκη-Μπογιατζάρα είναι συνιδιοκτήτρια της M art, των γκαλερί M art space, M art Αίγινα. Είναι επιμελήτρια εκθέσεων και εκπαιδευτικών εικαστικών προγραμμάτων. Γεννήθηκε στην Αθήνα και αποφοίτησε από το Αρσάκειο Ψυχικού, σπούδασε Καλές Τέχνες, με μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών (ΜΑ) στην αργυροχοΐα, στο σχεδιασμό κοσμημάτων, στη γεωλογία και στη γλυπτική (silversmithing, jewellery design, crafts, gemology και γλυπτική) στο πανεπιστήμιο του Λονδίνου – London Guildhall University / Saint John Casting, και αποφοίτησε με υποτροφία από το Εδιμβούργο το 1996. Είναι η καλλιτέχνης που ανέλαβε τον ανασχεδιασμό του μεγάλου βραβείου του Φεστιβάλ. Ποια ήταν η μέθοδός της;

«Η μελέτη της ιστορικής προσωπικότητας του Μεγάλου Αλέξανδρου έχει χαράξει βασικούς δρόμους έρευνας και γνώσης, προβληματισμού και μελέτης του φαινομένου», λέει μιλώντας στο *Πρώτο Πλάνο*. «Ο Μέγας Αλέξανδρος κατακτητής, ο Μέγας Αλέξανδρος ελευθερωτής των λαών, ο Μέγας Αλέξανδρος εκπολιτιστής και διαφωτιστής, ο Μέγας Αλέξανδρος, μια προσωπικότητα που παραμένει μυστηριώδης μέχρι σήμερα. Είναι αλήθεια πως και η Σελήνη κρύβει επιμελώς την σκοτεινή της πλευρά – αυτό όμως δεν σημαίνει πως δεν απολαμβάνουμε την μαγεία της. Η πρώτη μου σκέψη για την φιλοτέχνηση του βραβείου για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου ήταν η σύνθεση των αντιθέσεων, των αντιφάσεων, το φως και το σκοτάδι, ένα παιχνίδι με την σκιά, η οποία καταφέρνει να παίξει ενεργό ρόλο, να αναδειξει τον όγκο και την πλαστικότητα του γλυπτού, να αναδείξει την διαφορά της φιγούρας από το φόντο, να αναβιώσει το ιστορικό παρελθόν με σύγχρονη προσέγγιση».

Περιπετειώδης διαδρομή

Η Ευγενία Μανωλιουδάκη-Μπογια-

τζάρα ξεκίνησε την καριέρα της ως εκθέτρια στο μουσείο Royal Museum του Εδιμβούργου. Εργάστηκε στο χώρο τεχνών Ιλεάνα Τούντα ενώ ακολούθησαν διάφορες εκθέσεις ανά την Ευρώπη. Υπήρξε μέλος της συγγραφικής ομάδας Επιστημονικών Εγχειριδίων Εφαρμοσμένων Τεχνών για το 2000. Συλλογές της βρίσκονται στο μουσείο της Ακρόπολης και στο Μουσείο Κυκλαδικής τέχνης. Το 2007 σχεδίασε και κατασκεύασε το γούρι του Μουσείου Κυκλαδικής Τέχνης, καθώς και το γούρι του Μουσείου της Ακρόπολης, για δυο συνεχείς χρονιές 2011-12 και 2014. Επίσης, το 2012 εκπροσώπησε τον Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό στη Στοκχόλμη.

Από το 2007, έως και σήμερα, σχεδιάζει και διδάσκει εικαστικά βιωματικά εργαστήρια για παιδιά. Συνεργάστηκε για τα επετειακά εικαστικά εργαστήρια του Μουσείου Κυκλαδικής Τέχνης. Είναι υπεύθυνη των προγραμμάτων M art kids της γκαλερί M art, των προγραμμάτων «Η Τέχνη συναντά την Τεχνολογία» για το Μουσείο Τηλεπικοινωνιών, καθώς και εξειδικευμένων προγραμμάτων που αφορούν τα παιδικά χωριά SOS στη Βάρη και τον ξενώνα στήριξης παιδιού και οικογένειας στην Κυψέλη. Για το έτος 2012-13, είχε την επιμέλεια και διδακτική των Εικαστικών Βιωματικών Εργαστηρίων σ' όλες τις τάξεις της Ελληνογαλλικής Σχολής Saint Paul του Δελασάλ. Τέλος φιλοτέχνησε γλυπτό για τη βράβευση στη ναυτιλία από τα *Ναυτικά Χρονικά*, όπως και αναμνηστικό γλυπτό για την Εθνική Ομάδα ποδοσφαίρου για το Euro 2012.

Από το Euro στον Αλέξανδρο; «Ναι γιατί παραμένει ένα ιστορικό και μυθικό πρόσωπο, που ταξιδεύει σ' όλη την ιστορία, στην αρχαιολογία, στη μουσική, στην ποίηση, στον κινηματογράφο, στην Τέχνη. Η σκιά του συμβολίζει την αναζήτηση, το άπιαστο, δημιουργεί ψευδαισθήσεις, ομολογεί αλήθειες, μας τρομάζει μας διασκεδάζει, μας συγκινεί· πάντα όμως σε δεύτερο χρόνο».

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΜΥΘΟΣ

Η Ευγενία Μανωλιουδάκη-Μπογιατζάρα. Ο Αλέξανδρος είναι, γι' αυτήν, «ένα ιστορικό και μυθικό πρόσωπο, που ταξιδεύει σ' όλη την ιστορία, στην αρχαιολογία, στη μουσική, στην ποίηση, στον κινηματογράφο, στην Τέχνη. Η σκιά του συμβολίζει την αναζήτηση, το άπιαστο, δημιουργεί ψευδαισθήσεις, ομολογεί αλήθειες, μας τρομάζει μας διασκεδάζει, μας συγκινεί· πάντα όμως σε δεύτερο χρόνο.»

elc
elculture.gr

Αρθρογραφία / Πολιτιστική στζέντα / Ενημέρωση

elcpage elcblog /

**ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ...
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ**

**ΜΙΟΟ
ΤΜΙΟΟ
ΜΙΟΟ**

**‘ΑΛΛΟΣ ΑΕΡΑΣ’
ΣΤΟΝ ‘ΑΕΡΑ’ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ**

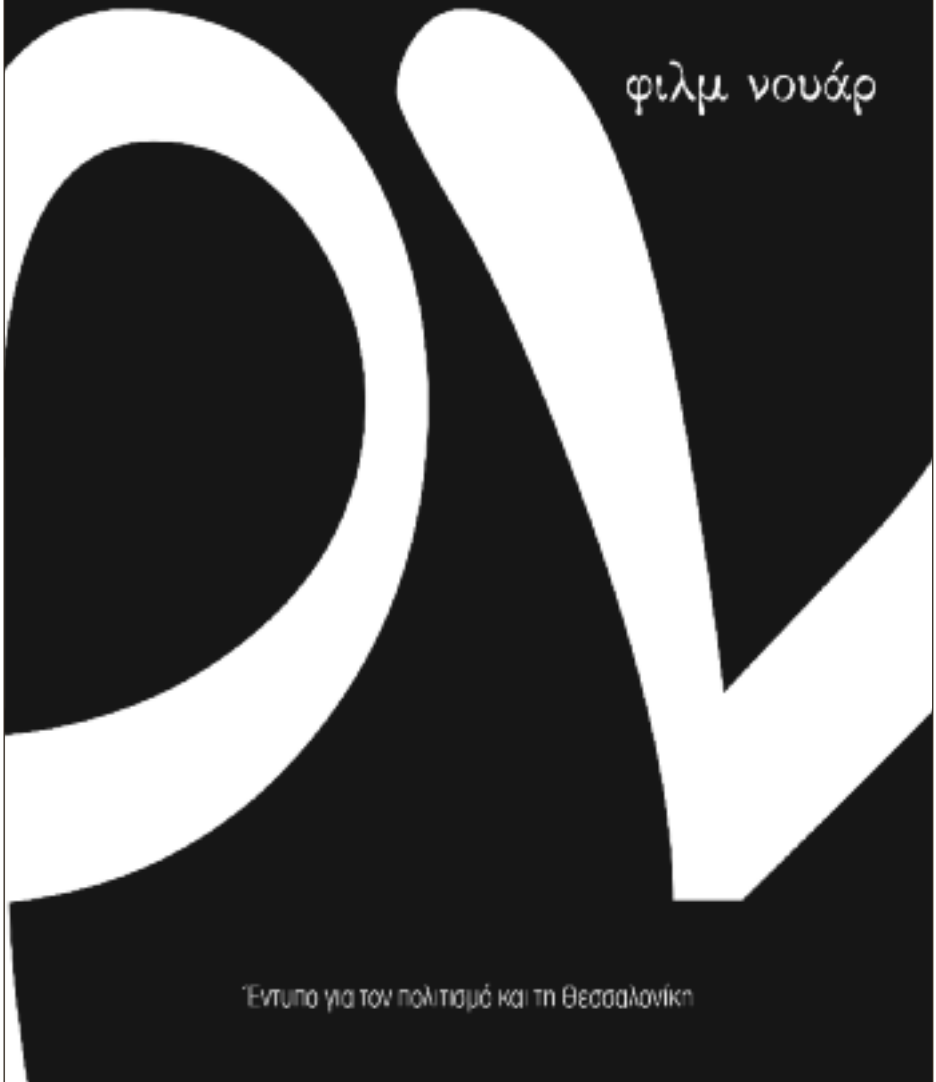

ΜΟΥΖΕΝΙΔΗΣ TRAVEL
www.mouzenidis.gr

- Εκδρομικά πακέτα όλο το χρόνο προς όλους τους προορισμούς για γκρουπ ή μεμονωμένους.
- Ταξίδια αναψυχής, επαγγελματικά, προσκυνηματικά & γαμήλια ταξίδια, εναλλακτικός τουρισμός, κρουαζιέρες.
- Αεροπορικά εισιτήρια προς όλες τις κατευθύνσεις εσωτερικού και εξωτερικού.
- Κρατήσεις ξενοδοχείων σε όλο τον κόσμο.
- Ειδικές τιμές για ξενοδοχεία στη Χαλκιδική, Θάσα, Κέρκυρα, Ρόδο, Κρήτη, Ζάκυνθο, Περία, Πελοπόννησο, Αττική.
- Ακτοπλοϊκά εισιτήρια εσωτερικού και εξωτερικού.
- Ναυλώσεις αεροσκαφών – Business Aviation.
- Βίζες.
- Ενοικιάσεις αυτοκινήτων.
- VIP services.
- Cargo services.

Εξειδίκευση στους προορισμούς:
Ρωσίας, Ουκρανίας, Λευκορωσίας, Βαλτικών χωρών, Σερβίας, Βουλγαρίας, Ελλάδας.

Θεσσαλονίκη (κεντρικά γραφεία) Καραϊσάκη 7, 54626 - Θεσσαλονίκη Τηλ: +30 2310 591 590 E: outgroup-sko@mouzenidis.gr	Αθήνα (υποκατάστημα) Φ. Κελλώνων 26, 10557 - Σύνταγμα, Αθήνα Τηλ: +30 210 331 7542 E: outgroup-ath@mouzenidis.gr
---	--

φιλμ νουάρ

Έντυπο για τον πολιτισμό και τη Θεσσαλονίκη

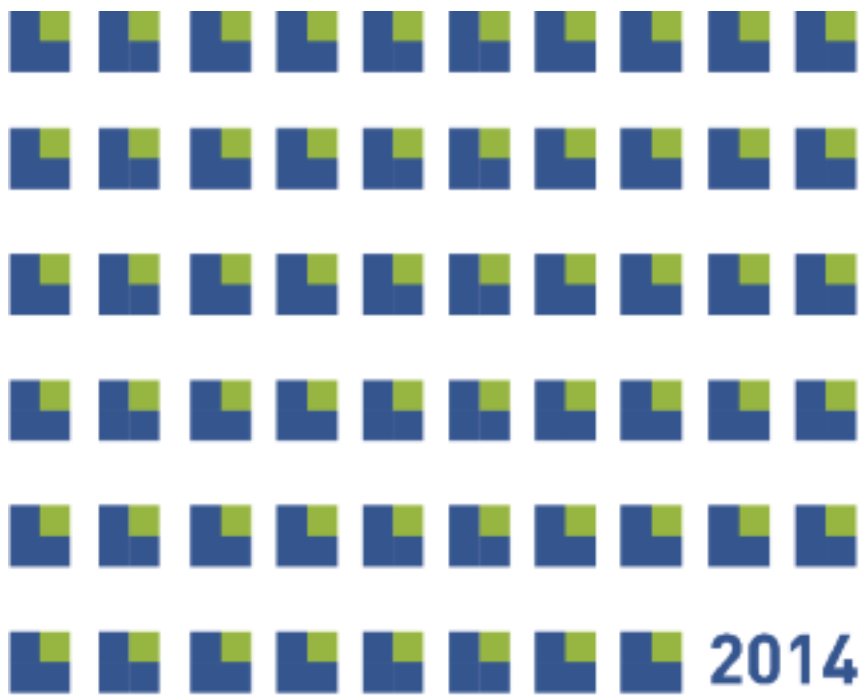

- 4** **ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΑ**
1. Απ' τη ζωή στο σινεμά. Ένα ξεχωριστό masterclass από τον Ραμίν Μπαχράνι
 2. Ένα κλικ εν μέσω έργου για την κριτική επιτροπή του φεστιβάλ
 3. Χάνα Σιγκούλα. Με τον αέρα μιας αληθινής ντίβας του σινεμά
 4. Η Καριτζά Τουρέ, η νεαρή πρωταγωνίστρια της ταινίας *Τα κορίτσια*, υποψήφιας για το βραβείο LUX
 5. Κούνδουρος κρυμμένος στο μανίκι. Φανατικός σινεφίλ χτυπά τατουάζ μετά την προβολή της ταινίας *Ο Δράκος*
 6. Insta-πάρτυ. Στην Αποθήκη Γ
 7. Ο Γιάννης Βεσλεμές παρουσιάζει τη *Νορβηγία*
 8. Τιμητική απονομή Χρυσού Αλέξανδρου στον Σέρβο σκηνοθέτη Ζέλιμιρ Ζίλνικ
 9. Νεανική οθόνη νεανική ματιά
 10. Οι εθελοντές του 55ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης απ' τη σκηνή του Ολύμπιον
 11. Ο Γιάννης Φάγκρας παρουσιάζει τη νέα του ταινία. *Forget me not*

TIFF MOMENTS

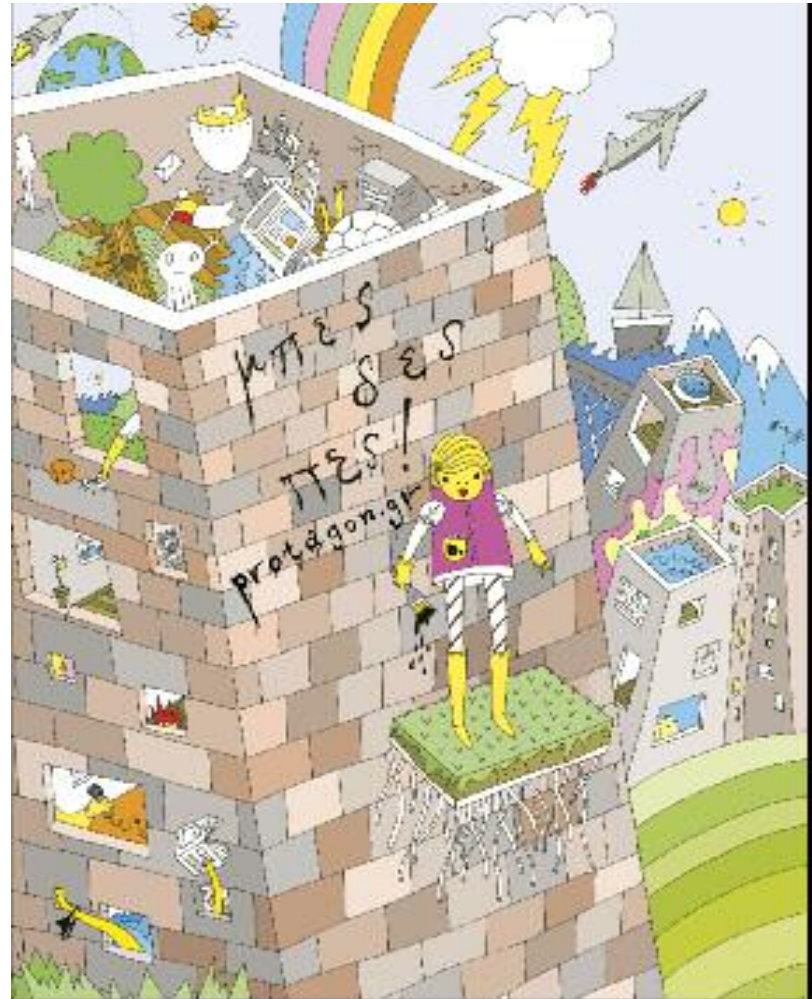
2014

58 ΧΡΟΝΙΑ δίπλα σας,
με Συνέπεια, Όραμα, Καινοτομία

**International
Life** Για καλύτερη ζωή

Α.Καραγιάννης 7 & Κεραλάκης 2, 151 23 Μαρούσι, Τηλ: 210 8119000 • www.inlife.gr

Ιστορίες για να σκεφτόμαστε διαφορετικά

protagon.gr

Cinéma

Κάθε Κυριακή στις 22.00 προβολή κινηματογραφικής ταινίας
Περισσότερες πληροφορίες στην ιστοσελίδα του TV5MONDE:

Institut
Français
Thessalonique
www.if.gr

TV5MONDE

55α ΟΕΣΤΙΒΑΑ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ
ΟΕΣΤΙΒΑΟΝ ΚΗ2

www.tv5monde.com

GIVE ME FIVE.

NEO MINI. 5ΘΥΡΟ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ.

67% περισσότερες πόρτες, 32% περισσότερος χώρος αποσκευών, περισσότερος χώρος επιβατών, χάρη στο μεγαλύτερο αμάξωμα, και 100% αίσθηση go-kart.* Περισσότερο MINI, μεγαλύτερο κόλλημα. Κλείσε τώρα ένα test drive στο Δίκτυο Επίσημων Εμπόρων MINI.

www.MINI.com.gr

*Σε σχέση με το 3θυρο MINI.

Χρηματοδοτικές και Ασφαλιστικές Υπηρεσίες παράγονται από τη MINI Financial Services. Με 5 χρόνια δωρεάν service χάρη στο πρόγραμμα MINI Service Inclusive Λγία 5 χρόνια ή 50.000 χλμ.

NEO 5ΘΥΡΟ MINI - Εκπομπές CO₂ (g/km): 92-139, Κατανάλωση (lt/100km): Εντός πόλης: 4,0-7,9 - Εκτός πόλης: 3,2-4,9 - Μικτός κύκλος: 3,5-6,0.

skytrax

ΜΑΣ ΑΝΑΔΕΙΞΑΤΕ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΓΙΑ 5^η ΦΟΡΑ. ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ!

Facebook, Instagram, Twitter, YouTube icons and aegeanair.com

euronews

the most-watched news channel in Europe

see the world in perspective

tv - mobile - radio - internet

International Media Partner
of the 55th Thessaloniki
International Film Festival

euronews.com

 euronews
apps
euronews.com/apps

What is it like being a... human being? The Swedish director Roy Andersson has devoted an entire trilogy to figure it out – as we will see in the tribute of the 55th TIFF. The third installment, *A Pigeon Sat on a Branch Reflecting on Existence*, is this year's closing film and will be screened right after the Awards Ceremony (Saturday, November 8, 21.00, Olympion Theater).

"The Living Trilogy shows mankind potentially heading towards apocalypse, but also that the outcome is in our hands," notes Andersson. "*Songs from the Second Floor* throbs with Millennialism, from the scene with the salesman throwing away crucifixes, symbolizing the abandonment of compassion and empathy, to the scene with the moving houses, evoking the panic of cyclical financial crises, themselves minor apocalypses. The themes of collective guilt and human vulnerability were central to that film. *You, the Living* represented a daring departure into dreams, a transition that opened up an entire realm of new possibilities for me. Before, my characters would comment on their dreams. Now with *A Pigeon* scenes are simply dream-like, with no further explanation. *A Pigeon* also teases more than the other two films, and the tone is overwhelmingly that of 'Lebenslust' even if the characters are sad and struggle greatly."

The Alexander award takes on a new shape this year, as it was designed by visual artist Evgenia Manolioudaki, who explains: "Alexander the Great is always a historical and mythical figure that cuts across the fields of history and archaeology, music and poetry, cinema and the Arts. His shadow is a symbol of the quest for the unattainable, it creates illusions and confesses truths, it is both terrifying and amusing, ultimately moving and touching us."

Until the closing ceremony though, there are still many things to see – and do.

THERE ARE THE COMPETITION FILMS:

Perpetual Sadness (1)

by Jorge Perez Solano

"The women's suffering in the film has to do with the fact of not being able to apply their right to maternity. I don't think there is a greater connection between two human beings than the one that takes place during the pregnancy where mother and son are one. To have to separate from each other because of social matters I find it very painful. Compared to women's pain, the suffering of men is not that hard, even when each of them has the right to achieve their dreams."

THE TIME IS NOW

by Elena Christopoulou

Forget me Not (2) by Yannis Fagras

"My relationship with Alaska started when I was still a student. I almost went there for a summer job. It was about that time that the foundation of *Forget me Not* was set. I later started to think about a character that travels through mythical landscapes, and almost immediately I was drawn to Alaska and its western sea. Among the issues that were of concern to me are the area's historical and geographical elements, like its Russian past and its position between East and West, as well as the magnificent nature and its threatened ecosystem."

AND, THERE ARE ALSO THE BALKAN ONES:

The Lamb (3) by Kutlug Ataman

"I am often mistaken as a feminist. I am not. I am against any society that is patriarchal. Not for the benefit of women alone, but for the benefit of democracy and freedom for all, including men. Turkish women can act patriarchal too. It is a question of ideology and politics and not simple sexuality. Men and women in Turkey must shed themselves of the patriarchal ideology and espouse democratic values. This will come in time."

The Reaper (4) by Zvonimir Juric

"I made this film cause I wanted to shoot at night. World at night is more ambiguous, what is firm and solid during the day, at night becomes more fragile and illusive."

The Barbarians (5) by Ivan Ilic

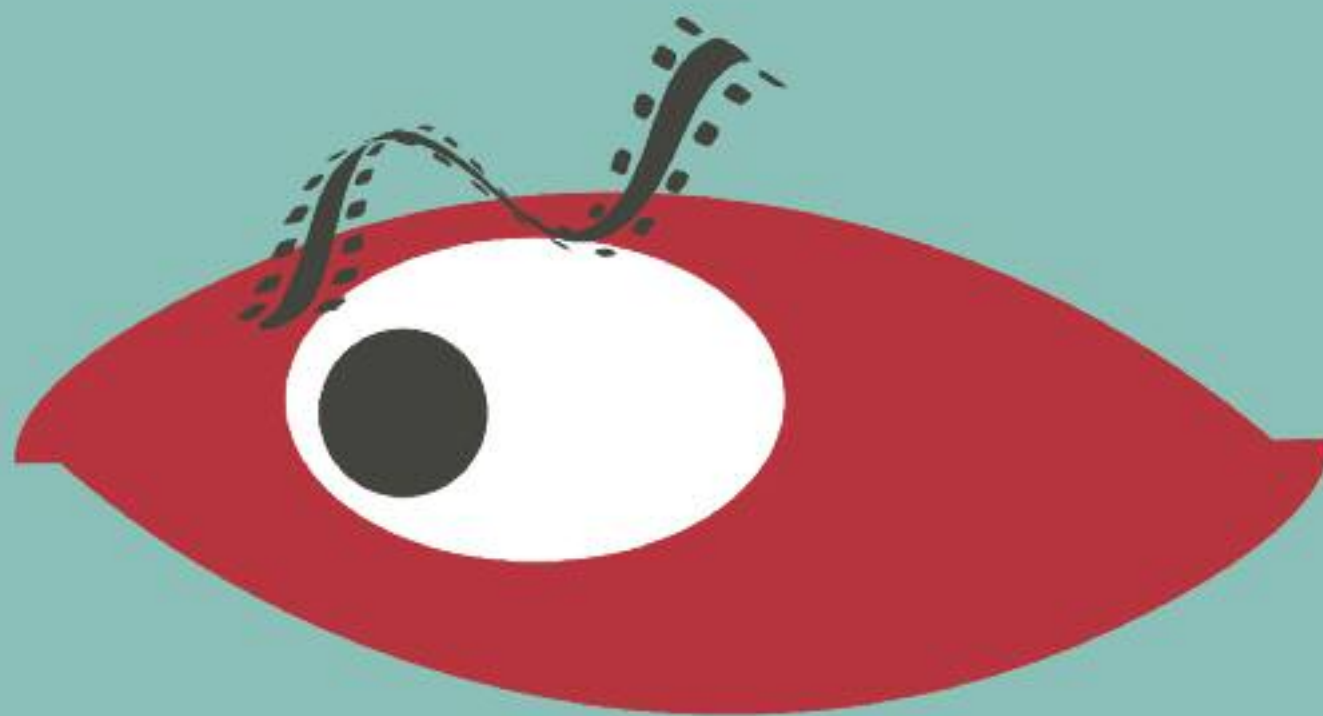
"It all came together when I was watching a TV broadcast of street demonstrations in Belgrade against Kosovo independence. I wanted to show how events of this sort only use the seminal potential of

rebellion which should be healthy in any society. A right to rebellion is a basic human right for every man or woman. The problem is when society uses this only for its own interests which are usually exactly against the ones of those who are rebelling. In the end, all that energy just disappears in vain and it shows future generations that any form of rebellion is pointless. That is how system buys peace."

AND OF COURSE, THERE ARE THE PARTIES:

The Agora Party with a DJ set by Felizol & The Boy (Warehouse C, 22.00, admission free)
The Closing Party (Warehouse C, after the Closing Ceremony, invitation only)

ΣΤΟ ΣΙΝΕ ΤΗΣ ΝΕΡΙΤ
ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΕ
...ΑΛΛΑ ΜΑΤΙΑ

55.

φεστιβάλ
κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ &
ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ